

ตอนที่ ๓

อ่าลาที่ข่มขืน

ก่อนสว่างของวันใหม่ เสียงร้องของสังข์ ปลุกให้ จันทน์ ตื่นก่อนเวลา ... อากาศวันนี้ไม่ดีเลย เมฆหมอกอึมครึม บ้านหลังใหญ่ คู่มวๆ ไปถนัดตา ขณะที่ จันทน์ กำลังอาบน้ำให้ลูก แม่นวล กับแม่ปราง กำลังทำอาหาร เสียงรถของยศกร วิ่งผ่านประตูรั้วบ้านเข้ามา จันทน์ รู้สึกแปลกใจ ที่เห็นสามีกลับเข้าบ้านตอนเช้า ปกติเขาจะมาตอนดึก หรือไม่ก็ตอนเย็นหลังเลิกงาน

รถวิ่งเข้ามาจอดในโรงรถ จนล้อหยุดสนิท ยศกรก้าวลงจากรถ แล้วปิดประตูรถอย่างแรง เหมือนกำลังโกรธใครมา เสียงเท้าเดินกระแทกพื้นมาแต่ไกล และค่อยๆ หายขึ้นไปชั้นบน แม่นวล รู้สึกแปลกใจ บรรยากาศเข้านี้ ในบ้านดูเศร้าๆ

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นคะ”

“คุณก็รู้แก่ใจ ยังจะมาถามอีก”

“วันวัน คุณพี่ฟังแต่คนข้างนอก ไม่เคยฟังนี้เลย แล้วมากล่าวกันอย่างไรเหตุผล มันไม่

ยุติธรรม ไม่เห็นแก่นี้มันไม่เท่าไร อย่างน้อยก็
เห็นแก่ลูกบ้าง”

“อย่ามาอ้างลูกกับผมนะ”

เสียงเจ้านายทะเลาะกันหนนี้ไม่ดีเลย ลักครู่
แม่ปราง ก็เดินเข้ามาสมทบ เสียงทะเลาะกันดัง
หนักขึ้น และรุนแรงขึ้น แม่นวล ตกใจทำอะไรไม่
ถูก

“คุณพี่ หน้ามืดตาบอด รู้ตัวบ้างไหม”

“ใช่เมื่อก่อน ผมตาบอดสนิท แต่ตอนนี้มันชัด
เห็นชัดเจน ว่าเมียสวมเขาให้ แค่นี้ยังไม่พออีก
เหวอ ห่า!” เสียงข้าวของล้มกระแทกพื้น กระจก
แตก

“คุณพี่นั่นแหละ ไม่มีเหตุผลเลย!”

“รู้นะ ว่าจะจัดการยังไง กับฐานะตัวเอง ... นี้
แหละ เหตุผลของผม จำไว้ด้วย”

“คุณพี่ อย่างทำยังงี้ กับนี้เลย ขอรับรอง
ฮือ ฮือ ฮือ”

แม่นวลเริ่มตาแดงๆ เมื่อได้ยินเสียงร้องไห้
ของ จันทน์และตั้งช้ เวลาผ่านไปไม่นาน ยศกร

เดินหิวกระเป่าเอกสาร ไปขึ้นรถ แล้วขับออกไป
อย่างรวดเร็ว

จันทน์ ร้องให้ กอดลูกแน่น รอบๆ ตัว ข้าว
ของถูกหรือ ตู้กระจกแตก เศษแก้วกองที่พื้น แก้วที่
ล้มขวางประตู เอกสารกระจัดกระจาย แม่ปราง
กับ แม่นวล วิ่งเข้ามา แม่นวลเข้าโอบกอดคุณ
ผู้หญิงไปด้วย ร้องให้ไปด้วย ส่วนแม่ปราง รีบอุ้ม
สังข์มาพาดอก และเขย่าเบาๆ เพื่อให้หยุดร้อง

“คุณผู้หญิงขา มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย” แม่นวล
ถามทั้งๆ น้ำตา

จันทน์ เสียใจอย่างสุดซึ้ง ร้องสะท้อน มองหน้า
แม่นวล

“ฉันกับลูก อยู่ที่นี่ไม่ได้แล้ว”

“โธ่! ... คุณขา ทำไมโหดร้ายกันขนาดนี้”

เมฆหมอกยามเช้า ยังคงปกคลุมบ้านหลัง
ใหญ่ต่อไป เหมือนกับจะปกปิด ไม่ให้ผู้คนข้างนอก
รู้ว่า มันเกิดอะไรขึ้น ภายในคฤหาสน์หลังนี้

ความรัก มักอยู่ตรงข้ามกับเหตุผล แต่
บางครั้ง เหตุผลนั้นแหละ อาจทำลายความรักได้
หากเหตุผลและความรัก ไม่อยู่บนฐานของความ

จริง คนที่ห่อหุ้มด้วยจิตวิเศษยา ย่อมสร้างความสำเร็จ
เตือนเตือน ให้แก่คนรอบข้างเสมอ หลังจาก ยศกร
ตกลงใจรับเมฆาวรรณ มาเป็นภรรยา ความสุข
ของบ้านใหญ่ ก็เริ่มทยอยหายไป จนกระทั่งจันทน์
ให้กำเนิดเด็กชาย ความสุขก็กลับคืนมา แต่ก็
เพียงชั่วคราว เด็กทารก ไม่มีส่วนรู้เห็นเลย กับ
การกระทำของผู้ใหญ่ เมื่อเด็กถึงขวบปี ถูก
กล่าวหาว่าเป็น ลูกชู้ ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่รุนแรง
สำหรับผู้เป็นภรรยา มันไม่เหลือเยื่อใยความรัก
อยู่อีกแล้ว

ไม่มีผู้ใด รู้จักอดีตของ จันทน์ ได้ดีเท่ากับ
ตัวเอง แม้กระทั่งสามีของเธอ จันทน์ จึงใจปกปิด
อดีตของตัวเอง เพื่อรักษาเกียรติของสามี ไม่ให้ตก
เป็นที่นิินทาของสังคมว่า บุคคลผู้มีเกียรติสูงส่ง
เทียบเท่าผู้ว่านคร จะเลือกสตรี ที่ไม่รู้ความเป็นมา
ของบรรพบุรุษ มาเป็นภรรยา เพราะเหตุผลอื่น ที่
สำคัญกว่า คือ บุคลิกภาพ ความรัก และ ความ
ซื่อสัตย์ และนี่คือ เหตุผลสำคัญ ที่ก่อความ
ยุ่งยากต่อไปในอนาคต แก่ทุกคนในตระกูล วิมล
มาศ

...

ใกล้คำ ณ ชนบทอันห่างไกล ชาวบ้านแถบ
นั้นเรียกว่า หมู่บ้านแสงสุข แสงสุขทำยกกำลังดับ
ทิวเขา เพื่อบอกอำลาวันเก่า ผุ่จนกต่างพากันบิน
ว่อนเข้าวัง ท่ามกลางเสียงร้องเซ็งแซ่ของผุ่จนก
จิ้งหรีด และน้ำตก ควันไฟหลายกอง พวยพุ่งสู่
ท้องฟ้ายามค่ำ มองเห็นเป็นหย่อมๆ บ่งบอก
บรรยากาศและวิถีจักรวรรพชาติ ของหมู่บ้าน
ชนบทแห่งนี้ เกวียนเล่มหนึ่ง ค่อยๆ คลานมาตาม
ถนน และหยุดตรงทางแยกของบ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง
อยู่ท้ายสุดของหมู่บ้าน

บ้านโย่เย่ได้ฤนสูง หลังจากนั้น ดูเก่าชอมช่อ
เหมือนผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งเป็นชายชราและหญิงชรา
ชาวสวน แต่พวกเขาดูกระฉับกระเฉง ชายชรา
กำลังยกถังน้ำ จะเทใส่ตุ่มที่หัวบันได แต่มีเสียง
เรียกมาซัดจิงหระเสียดก่อน

“ตาจ่า ยายจ่า”

เสียงนี้ฟังคุ้นๆ ชายชรา หันไปทางต้นเสียง
แต่เวลาพลบค่ำเช่นนี้ และสายตาอันฝ้าฟาง ช่วย
อะไรได้ไม่มาก ไม่รู้ว่าแขกผู้มาเยือนยามค่ำเป็น
ใคร

“ยาย ยายปิ่น ออกมาดูซิ ใครมา” ชายชรา ตะโกนเรียกภรรยา ยายปิ่น โผล่หน้าออกมาจาก ประตูบ้าน เฟ่งสายตามองไปที่หญิงสาว กับเด็กที่ อุ้มอยู่ในอก เพียงครู่เดียว ก็จำได้

“นั่งจันทน์ ไปยังไง มายังไง”

ทันทีที่ยายปิ่น ลงบรรไดมาถึงข้างล่าง จันทน์ โผล่เข้าชบอกยายปิ่น ทั้งๆ ที่ยังอุ้มลูกอยู่ น้ำตา ไหลออกมา แยกไม่ออกว่า ตีใจหรือเสียใจ มัน ประปนกันไปหมด

“ยายจำ จันทน์เองจะ จันทน์จะมาขออยู่กับ ยาย จันทน์ไม่มีที่ไปแล้ว”

“เออๆ ยังไม่ต้องเล่าอะไรตอนนี้ ขึ้นเรือนก่อน เถอะลูกเอ๊ย”

คนชราทั้งสอง หยุดภารกิจยามค่ำ แล้วรีบมา ดูแลหลานสาวแทน ยายปิ่นประคองหลานสาวผู้ เดินทางมาไกล ขึ้นบนบ้านอย่างค่อนข้างลำบาก ตาแปดหวัดกระเป่าและสัมภาระ ตามขึ้นไป รีบจุด ตะเกียงก่อนจะมีค และมองอะไรไม่เห็น เก็บไม้ คาน กระบุง กระตัง ให้เข้าที่ ปิดกวาดคร่าวๆ พอ ให้มีที่นั่ง ยายปิ่นขอเด็กมาอุ้ม

“แล้วนี่ ไข่ลูกแข็งหรือเปล่า?”

เช้าวันรุ่งขึ้น แสงทองส่องลอดต้นยางใหญ่ที่ปลูกอยู่หน้าบ้าน สาดเทลงมาถึงชานบ้าน แม้ว่าสภาพของมันจะเก่า ทรุศโถม ผ่านการอยู่อาศัยมาช้านาน แต่มันก็แข็งแรง เพราะสร้างจากไม้เนื้อแข็งอย่างดี เครื่องไม้เครื่องมือทำมาหากินแบบชาวสวน ถูกจัดเก็บซุกไว้ใต้ถุนบ้าน คุณไม่ค่อยเป็นระเบียบนัก เพราะต้องแบ่งพื้นที่ให้กับรถปิ๊กอัพเก่าๆ จอดหนึ่งคัน แต่พื้นดินบริเวณรอบๆ บ้านกลับดูเก๋ไก๋องเงลาสระอาดตา จะมีไม้ไผ่ร่วงหล่นลงมาบ้าง ก็เพียงประปราย ช้างบ้านห่างออกไป เป็นเล้าไก่ เล้าหมู และสวนผัก มีไม้ยืนต้นหลากหลาย ที่ให้ทั้งใบและผลเป็นอาหารไก่ต่างๆ เล้าไก่และเล้าหมู แม่ไก่กำลังพาลูกไก่ออกหากิน

ตาเปลว เดินออกมาสูดอากาศยามเช้า มองเห็น จันทน์ ออกมายืนอยู่ที่ชานบ้านก่อนแล้ว เขาเดินเข้าไปหา

“จันทน์ อยู่กับตาที่นี่แหละ สวนและนาข้าวของเราก็มี ถ้าพึ่งตากับยายปิ่น ก็ทำกันไม่หวาดไม่ไหวอยู่แล้ว ทำมากก็ได้มาก แต่ก็ไม่รู้จะทำไปให้ใคร มีเชิงกะตูดมาอยู่ด้วยก็ยิ่งดี ที่นี้หาอยู่หากินก็

“ไม่ยากเย็นอะไร อีกอย่างนะ บ้านหลังนี้ ไม่มีเด็ก
มานานแล้ว ตั้งแต่แข็งไป ก็ไม่มีใครเลย”

จันทน์ พุดอะไรไม่ออก จิตใจยังสับสนกับชีวิต
ตัวเองอยู่

วันนี้เป็นวันแรก ที่จันทน์ ได้ออกมาสัมผัสกับ
บรรยากาศชนบท ในอดีต เมื่อ ๒๐ ปีก่อน ตอน
นั้นเธอเพิ่งมีอายุได้ ๘ ขวบ เธอกับแม่ยังมา
นั่งเล่นอยู่ที่หัวบันไดบ้านหลังนี้อยู่เลย ต้นยาง
ใหญ่ตอนนั้น มันยังไม่สูงเหมือนวันนี้ นี่ถ้าแม่ไม่
ออกไปตามหาพ่อที่ตลาดในเมือง ก็คงไม่เคราะห์
ร้าย ถูกรถชนตายทั้งคู่ ช่างเป็นเหตุการณ์ที่
โหดร้าย สำหรับเด็กหญิงจันทน์ในเวลานั้น เธอ
เติบโตมาได้ เพราะการเลี้ยงดู ของตาเป็ดกับยาย
ปิ่น

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๔ อดีตที่เติบโต
กลับไปที เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>